

Berättelsen om bivråken

Av *BENGT OLSON*

Det var som en skugga när fågeln försvann mellan träden. Jag såg ju att det var en rovfågel av något slag beroende på storleken, men en ormvråk var det inte för han flög smidigare. En hök tyckte jag inte heller att det rörde sig om för han var inte nog snabb; men vad det var kunde jag inte direkt säga i skymningen.

Men på natten vaknade jag, och som ofta på nätterna får man en slags egendomlig stöt. I det här fallet kände jag, eller förstod jag, att det måste ha varit en bivråk.

På morgonen, när min fru vaknade, och kom ut i köket sa hon: ”Det ligger en död fågel på gräsmattan.”

Jag tog min videokamera och smög fram. Mycket riktigt; där låg det en stor fågel med vingarna utbredda och stjärtfjädrarna också, och den såg verkligen död ut. Men så rörde han på sig litet grand och stack upp huvudet, och då såg jag ju tydligt att det var en bivråk. Han spejade skrämt, på något sätt, men det fanns ingen fara omkring honom och han la ner huvudet och så upp igen och spejade och så ner. Upp och ner med någon halvminut högst emellan.

Efter en stund kom han upp med en bikaka, som han tog i klon och rättade till och flög i väg in mellan träden. Vi stod kvar en bra stund och så kom han igen. En tre-fyra meter från hålet spejade fågeln åt alla håll, och närmast studerade fram på något vis och så ut med vingarna och upp och ner med huvudet. Hundratals jordgetingar surrade omkring honom, men det verkade inte som det irriterade honom speciellt. Och rätt som det var kom han upp med en ännu större bikaka och flög i väg in mellan träden igen.

Jag tog kameran och gick försiktigt mot hålet. Jag visste ju att jordgetingar är något av det värsta man kan reta. Dom anfäller ju i flock, och i det här fallet var det hundratals. Jag kom i alla fall fram till hålet och kunde rikta min videokamera ner i det. Gick faktiskt att zooma in ända ner i botten, tyckte jag. Där var ju säkert många hundra getingar, som snurrade runt ursinnigt, fullständigt ursinnigt, och jag drog mig sakta tillbaka. Och det lustiga var vilken tur jag hade haft. För inte så länge sen hade jag legat på en madrass nästan alldeles intill hålet. Det skulle kunna ha hänt vad som helst.

Jag kände med en gång att något märkligare hade jag inte upplevt någon

Inte många torde ha upplevt en bivråks näringssök. Bilden har därför ett dokumentärt värde. Fågeln filmad genom ett fönster. Foto: Bengt Olson.

gång i naturen. Jag hade aldrig hört någon som har berättat om hur en bivråk betar sig, när han rensar i ett getingbo i marken. Och jag var faktiskt mer än lycklig, när jag sen såg i kameran att det hade lyckats så bra.

Vi såg inte bivråken något mer. Han hade nog tagit det som fanns. Ja, det var en verklig upplevelse för mig. En underbar fågel som lever på honung i stor utsträckning, och i hans bo och där omkring doftar det av honung. Ofta pryder han det också med friska lökvistar.

Vilken kolossal skillnad mot ormvråken, som är annorlunda i sitt så att säga doftande. Hos denne ligger det rester av råttor och ormar eller vad det nu är på bokanten. Där känns det i alla fall ingen honungsdoft. Tänk att två ändå så lika fåglar kan utveckla sig så att den ena äter delikatesser kan man tycka och den andra verkligen motsatsen.

Ja, det är underbart med variation i vår natur. Det är det som gör att man aldrig blir riktigt färdig utan bjuds på varierade upplevelser. Vi människor behöver variation och upplevelser, inte minst när det gäller skönhet.